

தேவனுடன் எனது அன்றாட நடை

“பூரண சற்குணராயிருங்கள்” [2]

தேவன் நம்மைப் பரலோகத்திற்குக் கொண்டு செல்ல முயற்சி செய்வதில்லை; அவர் பரலோகத்தை நமக்குள் கொண்டு வருவதற்கே முயற்சி செய்கின்றார். தேவன் நம்மை நரகத்தை விட்டு வெளியில் இருக்கும்படி காத்துக் கொள்ள முயற்சி செய்வதில்லை; அவர் நரகத்தை நம்மை விட்டு வெளியில் இருக்கும்படி செய்ய முயற்சி செய்கின்றார். “அந்தப்படியே, நீதிமான் ஒருவனாகிலும் இல்லை” (ரோமர் 3:10); “எல்லாரும் பாவஞ் செய்து, தேவமகிமையற்றவர்களாகி” (ரோமர் 3:23). நான் பூரண சற்குணனாக இருக்க முடியாது, இருப்பினும் நான் பூரண சற்குணனாக இருக்கும்படி தேவன் வேண்டிக் கேட்கின்றார்! மாம்சத்தில் எவரும் பூரணப்படுத்தப் படுவதில்லை (கலா. 3:3). நாம் வாழ்வைச் சந்திக்க இயலாது, ஆனால் வாழ்வைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும் என்று மலைப் பிரசங்கத்தில் இயேசு கூறினார். தேவனுக்கே மகிமை உண்டாவதாக! பவுல் வாழ்வைச் சாதிக்க முயற்சி செய்ததில் விரக்தியடைந்தார் (ரோமர் 7). அவர் வாழ்வைப் பெற்றுக் கொண்டதில் மகிழ்சியாயிருந்தார் (ரோமர் 8). தேவனுடன் நடக்கின்ற மனிதர் ஒருவரை நீங்கள் தோற்கடிக்க முடியாது!

பாக்கியங்கள்

நன்கு அறியப்பட்ட தேவைகள் அதிக நெருக்கமாக வாசிக்கப்பட வேண்டும். நாம் பூரண சற்குணராய் இருக்க வேண்டும் (மத். 5:48) என்று இயேசு கூறுவதற்கு முன்னர், “ஆகையால்...” என்று அவர் கூறினார். அதற்கு முன்பு அவர் போதித்திருந்தவற்றின் - பாக்கியங்கள், “பாக்கிய வான்களாக” இருப்பதற்கான வழிமுறைகளின் - காரணமாக, நாம் பூரண சற்குணராய் இருக்க வேண்டும். சில மொழிபெயர்ப்புகள், இயேசு பயன்படுத்திய இந்த வார்த்தையை “மகிழ்வானவர்கள்” என்று மொழிபெயர்த்து மலிவாக்கியிருக்கின்றன. இன்றைய நாட்களில் மக்கள் உணர்வெழுச்சி, பொழுதுபோக்கு, “கேளிக்கையும் விளையாட்டுக்களும்” என்பவற்றைக் குறித்து ஏக்கமான விருப்பம் கொண்டுள்ளார்கள். இயேசு பயன்படுத்திய வார்த்தையானது, “தெய்வீக ஆசீர்வாதத் தன்மையை” அர்த்தப்படுத்துகிறது. இயேசுவே, “வழியும், சத்தியமும், ஜீவனுமாயிருக்கிறார்” (யோவா. 14:6).

பாக்கியங்களில் இயேசு தம்மையே அறிமுகப்படுத்தினார். அவைகள் அவராகவே உள்ளன: இயேசுவே பாக்கியங்களாக உள்ளார்; பாக்கியங்களே இயேசுவாக உள்ளன. இந்தப் பண்புகள் தேவனுடைய இயல்பில் வேரூன்றப்பட்டு இருக்கின்றன, இவைகள் வரிசை முறையில் அமைந்துள்ளன: ஆவியில் எளிமை, துயரப்படுதல், சாந்த குணம், தேவனுடைய நீதிக்காகப் பசி [தாகம்] இரக்கம், இருதயத்தில் சுத்தம். இவைகள் பூரண சற்குணராயிருப்பதற்கான அடிப்படைக் குணங்களாக உள்ளன.

“ஆவியில் எளிமை” யாக இருத்தல் என்றால், சுயத்தை மறுத்தலாக, சுயத்திற்கு மரித்தலாக உள்ளது. நாம் பூரண சற்குணராக இருக்க முடிவதற்கு முன்னர், நாம் சுயத்தைத் துறக்க வேண்டும். தேவன் செய்ய முடியாத விஷயங்கள் இருக்கின்றன. நிரம்பியுள்ளதை அவரால் நிரப்ப முடியாது. வெறுமையாக உள்ளதையே தேவன் நிரப்ப முடியும். இயேசு, “தன் ஜீவனைக்காக்கிறவன் அதை இழந்துபோவான்” (மத். 10:39) என்று கூறினார். நாம் கொண்டுள்ள ஒரே ஒரு உடமையை - நம்மையே - தேவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றுதான் அவர் வேண்டுகின்றார். சுயம் என்பது நாம் கொடுக்கின்ற கடைசி விஷயமாகவே உள்ளது. நாம் பல விஷயங்களை விட்டுக் கொடுக்கின்றோம் (இதில் ஒரு முயற்சியை தபசு காலம் அல்லது லெந்து நாட்கள் எனப்படுகிறது), ஆனால் நாம் நம்மையே கொடுப்பதில்லை. தோல்வியுற்ற சவிசேஷ ஊழியர்கள் கசப்புடன் திரும்புவது ஏன்? அவர்கள் தங்கள் பொருட்களைக் கொடுக்கின்றார்கள், ஆனால் தங்களையே தருவது இல்லை. மையத்தில் நாம் விடுதலையாகாத வரைக்கும் நாம் விடுதலையானவர்களாய் இருக்க முடியாது. உடைந்து போன ஒரு மனிதரை உங்களால் உடைக்க முடியாது; இறந்து போன ஒரு மனிதனை உங்களால் கொல்ல முடியாது. பவுல் அன்றாடம் இறந்தார் (1 கொரி. 15:31). இறந்து போன மனிதர் எதை விரும்புகின்றார்? ஒன்றையுமில்லை! விசுவாசமுள்ள கிறிஸ்தவன் ஒன்றையும் கொண்டிருக்க முடியாது, இருப்பினும் அவர் எல்லாவற்றையும் உடையவராக இருக்கின்றார் என்பது முரண்பாடுபோல் தோன்றும் மெய்யுரையாக உள்ளது (2 கொரி. 6:10)!

கிறிஸ்துவே நமது விசுவாசமாக இருக்கின்றார்

நாம் பூரணமாகாதவர்களாக இருக்கின்றோம்; நமது விசுவாசம் பூரணமானவரு(இயேசு)க்குள் இருக்கிறது. நமது விசுவாசம் பூரணமானது அல்ல; பூரணமடைதல் என்பது நமது விசுவாசத்தின் குறிக்கோளாக உள்ளது. பவுல் தமக்குத்தாமே சுயநீதியை உடையவராக இருக்க விரும்பவில்லை, ஆனால் அவர் விசுவாசத்தினால் வரும் நீதியை (கிறிஸ்துவின் நீதியை; பிலி. 3:7-10) உடையவராயிருக்க விரும்பினார். தேவன் நமது பாவங்களை இயேசுவின்மீது சுமத்தினார்; தேவன் அவரது நீதியை நம்மீது ஏற்றி வைத்தார். இதுவே சவிசேஷமாக உள்ளது. ஆச்சரியமான கிருபை! தேவன் பாவத்தின் மீதான தமது கோபத்தைக் கிறிஸ்துவுக்

குள் ஊற்றினார் (2 கொரி. 5:17-21). சிலுவையில் இயேசு தம்முடைய தல்லாத பாவங்களைச் சுமந்தார்.

இயேசு தமது ஜீவனை நமக்குத் தரும்படியாகவும் ...
அவர் தமது வாழ்வை நம் மூலமாக வாழும்படியாகவும் ...
இயேசு தமது வாழ்வை நமக்காக ஈந்தார்!

தேவன் கல்வாரியில் இயேசுவுக்குள் செய்தவற்றிற்கு நமது பதில் செயலாக உள்ளது விசுவாசமே ஆகும். மனிதன் பாவத்தில் இழந்து போகப் பட்டு, தன்னைத்தானே இரட்சித்துக்கொள்ளக் கூடாதவனாக இருந்தான். மனிதனால் செய்ய முடியாததைத் தேவன் மனிதனுக்குள் செய்தார். விசுவாசம் நம்மை அவருடையவர்களாக்குகிறது! “அவர் என்னுடையவராக இருக்கின்றார், நான் அவருடையவனாக இருக்கின்றேன்!” கிறிஸ்துவினால், கிறிஸ்துவின் மூலம், கிறிஸ்துவுக்காக, கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் உள்ள எதுவும் பூரணப்பட்டதாக உள்ளது. இது நம்மால் அல்ல, ஆனால் அவரால் ஆனது. ஒரு வாழ்வை இயேசு எடுத்து, அதைத் தமது இரத்தத்தினால் கழுவி, அதைத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கின்றபோது, அது பூரணமானதாக உள்ளது (எபி.10:14). விசுவாச வாழ்வு நமக்கு நித்திய ஜீவனை கொடுப்பதில்லை - அதுவே நித்திய ஜீவனாக உள்ளது. நம்மில் ஒவ்வொருவரும் “என்னை [சுயத்தை]” முதலில் கையாள/செப்பனிட வேண்டும். நான் பூரணப்பட தடையாயிருக்கிற எதுவும் வெறுக்கப்பட்டு, [அதிலிருந்து] மனந்திரும்பி, அறிக்கையிடப்பட்டு, நீக்கப்பட வேண்டும். இயேசு, “என்னையல்லாமல் உங்களால் ஒன்றும் செய்யக் கூடாது” (யோவா. 15:5ஆ); “என்னில் நிலைத்திருங்கள், நானும் உங்களில் நிலைத்திருப்பேன்” (யோவா. 15:4அ; வ. 5ஐக் காணவும்) என்று கூறினார். கிறிஸ்து என்னில் உருவாக்கப்பட்டு இருக்கின்றாரா? விசுவாசம் நமக்குத் தகவல் அறிவிப்பதும்ல்லாமல், நம்மை மறுசூழமாக்குகிறது.

“பூரண சற்குணராயிருங்கள்.”¹

ஆராதனை

மத்தேயு 15:1-14

“உண்மையாய்த் தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் பிதாவை ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுதுகொள்ளும் காலம் வரும், அது இப்பொழுதே வந்திருக்கிறது; தம்மைத் தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாயிருக்கும்படி பிதாவானவர் விரும்புகிறார். தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார், அவரைத் தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் ஆவியோடும் உண்மையோடும் அவரைத் தொழுதுகொள்ள வேண்டும் என்றார்” (யோவா. 4:23, 24).

ஆராதனை! மனிதன் ஆராதிக்க வேண்டும். ஆராதனை பற்றி அறிந்திருந்தாலும் அல்லது அறியாமல் இருந்தாலும், எல்லாரும் ஆராதிக்கின்றார்கள். ஆரதிக்காமல் இருக்கும் சமூகம் என்று ஒன்று ஒருபோதும் இருந்தது இல்லை. மனிதன் ஆரதிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே தேவன் அவனைப் படைத்தார். தேவன் காலத்திற்காக அல்ல, ஆனால் நித்தியத்திற்காகவே மனிதனைப் படைத்தார். விக்கிரக ஆராதனை என்பது தவறான கடவுளை ஆரதித்தலாக உள்ளது. விக்கிரக ஆராதனை என்பது சரியான தேவனை தவறான வழிமுறையில் ஆரதிப்பதாகக் கூடும். ஒவ்வொருவரும் பின்வருவன போன்ற ஏதாவது ஒன்றை ஆரதிக்கின்றார்கள்: விளையாட்டு, வெற்றி, பெருமை, குடும்பம், கேளிக்கை, வியாபாரம், பொழுதுபோக்குகள், பாலுறவு, பணம், கல்வி, அல்லது மிகமேன்மையான ஆர்வம் கொண்டுள்ள மற்ற சில விஷயங்கள். ஆராதனை என்பது அல்ல ஆனால் மனிதன் எதை ஆரதிக்கின்றான் என்பதே வாழ்வின் உண்மையான விஷயமாக உள்ளது. உண்ண வேண்டும் என்று நீங்கள் மக்களுக்குப் போதிக்க வேண்டியதில்லை - எதை உண்ண வேண்டும் என்று மட்டுமே போதிக்க வேண்டும்.

நமது அன்றாட நடை ஒரு “ஆராதனை நடையாக” உள்ளது: “பரிசுத்த அலங்காரத்துடனே கர்த்தரைத் தொழுதுகொள்ளுங்கள்” (1 நாளா. 16:29; சங். 29:2; 96:9). ஒரு கிறிஸ்தவர் என்பவர் தமது தலை முதல் பாதம் வரையிலும் ஒரு “அல்லேலூயா” வாக இருக்க வேண்டும் (1 கொரி. 10:31). ஆராதனை என்பது அன்றாட நடையில் ஒரு விருப்பத் தேர்வாக இருப்பதில்லை. நாம், “இன்று எனக்கு அது விருப்பமில்லை என்பதாக உணருகின்றேன்!” என்று கூறிவிட முடியாது. நாம் விருப்பமாக உணர்ந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், தேவன் நமது ஆராதனைக்குப் பாத்திரமாக இருக்கின்றார். நீங்கள் ஒரு தவறான எண்ணப்போக்கைக் கொண்டிருக்கையிலும் கூட ஒரு விஷயத்தைச் செய்வதே சரியான எண்ணப்போக்காக உள்ளது. நாம் தேவனை ஆரதிக்கின்றோம்; நாம் ஆராதனையை

ஆராதிப்பதில்லை. நாம் தேவனை ஆராதிக்கின்றோம்; நாம் துதியை ஆராதிப்பதில்லை. மோசமான விஷயங்கள் நடக்கும் போதும் கூட, தேவன் அரியணையில் அமர்ந்திருக்கின்றார். தேவனுக்கு உரியவற்றைக் கொடுத்தலே ஆராதனை என்பதாக உள்ளது. ஆராதனையில் நாம், தேவன் நமக்கு எவ்வளவு முக்கியம் வாய்ந்தவர் என்பதை அறிவிக்கின்றோம்! தேவன் தேவனாகவே இருக்கட்டும்!

ஆராதனை என்பது சபையில் முன்னுரிமை பெற்ற கூறாக உள்ளது. சபை என்பது ஆராதிக்கும் சமூகமாக உள்ளது. சபை என்பது வேறு எதைச் செய்தாலும் [செய்யாவிட்டாலும்] அது ஆராதிக்கிறது. சபையுடன் பின்வரும் மூன்று மாபெரும் வார்த்தைகள் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளன: (1) வசனம், (2) ஆராதனை மற்றும் (3) ஊழியம். இது அவைகளின் தகுதியான வரிசை முறையாக உள்ளது. வசனம் நமக்கு ஆராதனையைப் போதிக்கிறது. ஆராதனை ஊழியத்தை உண்டாக்குகிறது. தேவனை மையப் படுத்திய ஆராதனை நம்மை சுய-முன் ஈடுபாட்டில் இருந்து விடுதலை யாக்குகிறது. மோசேயிடம் தேவன், “உன் கால்களில் இருக்கிற பாதரச்சையைக் கழற்றிப்போடு; நீ நிற்கிற இடம் பரிசுத்த பூமி” என்றார் (யாத். 3:5). தேவனை அறியுங்கள், தேவனை விசுவாசியுங்கள், தேவனில் நம்பிக்கை வையுங்கள், தேவனை அன்புகூருங்கள், தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள்!

ஆராதனையின் கவனக்குவிப்பு

தேவன்-தேவன்-தேவன்! ஆராதனையின் கவனக்குவிப்பாக இருப்பவர் தேவனே ஆவார் (நாமல்ல). “தேவன் தேவனாக இருக்கின்றார், நான் அவ்வாறு இருப்பதில்லை” யோவான் ஒரு தூதனை (இருமுறை) ஆராதிக்க முயற்சி செய்தபோது, அந்தத் தூதன் “தேவனைத் தொழுதுகொள்” என்று கூறி அவரைக் கடிந்துகொண்டார் (வெளி. 22:9ஆ). ஞாயிற்றுக்கிழமையில் சபை கூடிவந்திருக்கையில், அறிவிப்பாளர், “நாம் தேவனை ஆராதிப்பதற்காக இங்கு கூடிவந்திருக்கின்றோம்” என்று கூற வேண்டும். ஆராதனை என்பது தேவனுடைய பிரசன்னத்திற்கு நமது பதில்செயலாக உள்ளது. தேவன் பார்வையாளராக இருக்கின்றார்; பார்வையாளர் தேவனாக இருப்பதில்லை. தேவனுடைய பிரசன்னத்திற்குள் வருதல் என்பது அடிப்படை முன்தகுதியாக உள்ளது. ஆகையால், ஆராதனை என்பது தேவனை எதிர்கொள்ளுதலாக உள்ளது. ஏசாயா 6ல், ஏசாயா வழக்கப்படி ஆராதிக்கச் சென்றார் - ஆனால் இம்முறை அவர் தேவனைக் கண்டதினால் மாறுபட்ட சூழ்நிலை ஏற்பட்டது! தேவனைக் கண்டு அவர் ஆராதித்தார். நீங்கள் காணும் போது நீங்கள் ஆராதிக்கின்றீர்கள்! நீங்கள் தேவனைக் காண்பதற்காக அவரை ஆராதிப்பதில்லை. நாம் தேவனை அறிய வேண்டும், அவரை உணருதல் என்பது இருப்பதில்லை. நாம் தேவனை அறிய முடியும் ஆனால் எந்த மனிதனும் எந்த வேளையிலும் தேவனை உணர்ந்தது இல்லை. ஆராதனை என்பது தேவனைக் காண்பதற்காகவே தவிர, தேவனைப் பற்றிய சொந்த அனுபவம் ஒன்றைப் பெறுவதற்காக அல்ல. பேசுவதால் அல்ல, தேவனைக் கவனித்துக் கேட்பதினாலேயே ஆராதனை தொடங்குகிறது.

தேவனைக் காணுதல் என்றால், அமைதியில் சிந்தையிழந்து நன்றியுணர் வினால் மூழ்கடிக்கப்படுதல் என்பதாக உள்ளது. ஆராதனை என்பது இந்த பூமியில் நடைபெறக் கூடிய மிகவும் அவசரம் வாய்ந்த, கணச்சிறப்புமிக்க, மகிமையுள்ள செயலாக உள்ளது. நாம் தேவனை சரியாகப் பெறும் பொழுது, நாம் சரியாக ஆராதிக்கின்றோம். இது யாவும் தேவனுடனேயே தொடங்குகிறது.

ஆகையால், ஆராதனை என்பது சுயத்தைக் கைவிடுவதால் மட்டுமே வருகிறது. நாம் தாழ்மைக்காக ஜெபிக்கின்றோம்; உண்மை நிலையில், தாழ்மையே நாம் ஜெபிக்கக் காரணமாகிறது. ஆராதனையானது, சுயத்திற்குச் சாவுமணியாக உள்ளது. நீங்கள் “உங்கள் தாழ்மையைக் குறித்துப் பெருமை பாராட்ட” முடியாது. நீங்கள் உங்களையே பிரியப்படுத்த முயற்சி செய்கையில் தேவனை ஆராதிக்க முடியாது. “இதில்-எனக்கு-என்ன-உள்ளது?” என்பது ஆராதனையாக இருப்பதில்லை. ஆராதனை என்பது “நான் விரும்புகின்றேன்” அல்லது “நான் விரும்பவில்லை” என்று குறைத்து விடப்பட முடியாததாக உள்ளது. சுயநலமான உறுப்பினர்கள் மட்டுமே, “இதிலிருந்து நான் ஏதொன்றையும் பெறவில்லை” என்று கூறி வெளியேறுகின்றார்கள். ஆசீர்வதிக்கப்படாமல் எந்த மனிதனும் ஒருபொழுதும் தேவனைக் கண்டிருப்பது இல்லை! ஆராதனையில் நீங்கள் கொடுக்கின்றீர்கள், பெறுவதில்லை! ஆராதனை என்பது, “ஒரு சிறிது இறையியல் தெளிக்கப்பட்ட இரண்டு குவியல் கலங்கிய கருத்துக்கள்” என்பதாக இருப்பதில்லை. ஆராதனையில், நாற்காலிகளை ஒழுங்குபடுத்தி விளக்குகளை மங்கலாக எரியவிடுதல் என்பது அடங்கி இருப்பதில்லை. ஆராதனையை இசைக் கூத்து மேடையாக்காதீர்கள்! ஆராதனை என்பது சிறுவர்களிடத்தில் திருப்பி விடக் கூடாத அளவுக்கு மிகவும் பரிசுத்தமானதாக உள்ளது. தேவனை மகிமைப்படுத்துதல் என்பதற்குத் தவிர வேறு எதற்கும் ஆராதனையைப் பயன்படுத்துதல் என்பது அதை அவமதிப்பதாக/ தவறாகப் பயன்படுத்துவதாக உள்ளது. பழையதைப் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டிருத்தல் அல்லது புதியதைப் பரிசோதித்துப்பார்த்தல் என்பது இன்றைய நாட்களில் நமது மிக அத்தியாவசியமான தேவையாக இருப்பதில்லை; நமது ஆராதனையிலும், நமது வாழ்விலும் தேவனுக்கு முன்னுரிமை கொண்டவர்களாக இருத்தல் என்பதே நமது தேவையாக உள்ளது. பரிசுத்த விஷயங்களின் முக்கியத்துவத்தைக் குறைக்கின்றவர்களும் ஆவிக்குரிய முறையில் வளர மாட்டார்கள்.

ஆராதனையின் வடிவமைப்பு

ஆராதனை என்பது இன்றைய நாட்களில் இடர்ப்பாடு மிகுந்ததாக உள்ளது, இது மூன்று மாபெரும் உண்மைகள் புரிந்துகொள்ளப்பட்டு, நடைமுறைப் படுத்தப்படும் வரையிலும் அவ்வாறே இருக்கும். இந்த உண்மைகள் யாவை? ஆராதனை என்பது பின்வரும் விஷயங்களை உள்ளடக்கி இருக்கிறது: (1) ஒரு பரிசுத்த வேளை, (2) ஒரு பரிசுத்த இடம், மற்றும் (3) ஒரு பரிசுத்த மார்க்கம். இவற்றை மறுக்கவோ மாசுபடுத்தவோ

முடியாது. வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகம் “கர்த்தருடைய நாள்” பற்றித் தொடர்ந்து பேசுகிறது. ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பது தனித்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது. கர்த்தருடைய நாளில் சபை கூடிவருகிறது. கர்த்தருடைய பந்தி என்பது சபை கூடுகைக்கு உரியது. அது இங்கும், அங்கும் தனிநபர்களாலோ அல்லது தனிமையிலோ ஆசரிக்கப்பட முடியாததாக உள்ளது. புதிய ஏற்பாட்டில் “கர்த்தருடைய நாள்” மற்றும் “கர்த்தருடைய பந்தி” என்பவை இணைக்கப்பட்டுள்ளன - அவை விவாக ரத்து செய்யப்படக் கூடாது! சபை கூடி வரும்போது (நீங்கள் “ஆராதனைக்குச் செல்லுகின்றீர்கள்”), குறிப்பிட்ட விஷயங்கள் செய்யப் பட வேண்டும். ஆம், நாம் யாவருமே ஆசாரியர்களாக இருக்கின்றோம், ஆனால் நாம் எல்லா வேளைகளிலுமே ஆசாரியர்களாகப் பணியாற்றுவதில்லை. ஆராதனை தொடங்குகிறது, பின்பு நின்று விடுகிறது. நாம் யாவரும் ஆராதனையில் ஈடுபட்டிருக்கையில் குறிப்பிட்ட சில விஷயங்கள் நடைபெறுகின்றன.

நாம் ஆவியோடும் உண்மையோடும் ஆராதிக்கின்றோம் (யோவா. 4:23, 24). இது எண்ணப்போக்கு, செயல் ஆகிய இரண்டையுமே உள்ளடக்குகிறது. ஒன்றைக் கொண்டிருந்து இன்னொன்றைக் கொண்டிராதிருப்பது என்பது நமது ஆராதனையைத் தகுதியிழக்கச் செய்கிறது. ஏதாவது ஒன்றை மட்டும் கொண்டிருத்தல் என்பது சட்டம் பேசுதலாகவோ அல்லது அற்பத்தனமானதாகவோ உள்ளது. ஆராதனை என்பது உள்ளான மற்றும் வெளியான என்ற இரு விஷயங்களையும் உள்ளடக்குகிறது. விளக்கவுரைப் படி, ஆராதனை என்பது நமது இருதயத்தைச் செயல்விளக்கப்படுத்தும் ஒரு நடவடிக்கையாக உள்ளது. ஆராதனை என்பது நாம் செய்கின்ற ஒரு விஷயமாக உள்ளது! ஞாயிற்றுக்கிழமையில் சகோதர சகோதரிகள் சில விஷயங்களைச் செய்வதற்காகக் கூடிவருகின்றார்கள். அவர்கள் [சும்மா] உட்கார்ந்து இருப்பதற்காக மட்டும் வரக்கூடாது. “சபையில்” தூங்குதல் என்பது ஆராதித்தல் ஆகாது. தேவன் எப்போதுமே ஆராதனையைச் செயற்படுத்தும்படி ஆணையிட்டுள்ளார். தேவன் எப்போதுமே ஆராதனையில் நடைபெற வேண்டிய குறிப்பிட்ட சில “விஷயங்களை” குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆராதனையில் வடிவமைப்பு என்பது அத்தியாவசியமானதாக உள்ளது.

ஆராதனையின் வடிவமைப்பின் மீதுதான், வரலாற்றில் முதல் கொலை நடைபெற்றது. (ஆதி. 4:3-8ல் காயின், ஆபேல் ஆகியோரின் விவரத்தை வாசிக்கவும்). ஆராதனையின் வடிவமைப்பை மீறியதாலேயே நாதாப், அபியூ ஆகியோர் உயிருடன் எரிக்கப்பட்டார்கள் (லேவி. 10:1, 2). உடன்படிக்கைப் பெட்டியைத் தொட்டதினால் ஊசா [கர்த்தரால்] அடிக்கப்பட்டுச் செத்தார், ஏனெனில் அந்த நிகழ்ச்சி முழுவதுமே, தேவன் அறிவுறுத்தியிருந்த வடிவமைப்பை மீறிய செயலாக இருந்தது (2 சாமு. 6:3, 6, 7). சரியான தேவனை ஆராதித்தல் மட்டும் போதாது. சரியான தேவனை சரியான வகையில் ஆரதிக்க வேண்டும்! இல்லையென்றால், “[அவர்கள்] வீணாய் எனக்கு ஆராதனை செய்கிறார்கள்” (மத். 15:9அ) என்று தேவன் கூறுகின்றார். பணிமுறைமையை ஒருக்காலும் வடிவமைப்பின் மீது

வைக்காதீர்கள்! வடிவமைப்பின்றி நீங்கள் பணிசெய்ய முடியாது. சரியான வடிவமைப்பு சரியான பணிமுறைமையை அனுமதிக்கிறது. ஒவ்வொன்றும் அனுமதிக்கப்படக் கூடியதாக உள்ளதா? ஆராதனை என்பது ஒரு வித்தை விளையாட்டாக உள்ளதா? புறதெய்வ வணக்கத்தார் தங்கள் ஆராதனையில் விலைமாதர்களைக் கொண்டிருந்தார்கள். புதுமை என்பது வேத வசனங்களில் ஒருபோதும் ஒரு ஒழுக்கநெறியாக இருந்தது இல்லை. ஆராதனையின் அடிப்படை நோக்கத்தின்மீது நாம் ஒரு துணை விளைவை இடும்பொழுது, ஆராதனை களங்கப்படுத்தப்படுகிறது.

ஆராதனையின் “செயல்கள்” ஏனெனம் செய்யப்பட்டுள்ளன, ஆனால் நீங்கள் ஆராதனையின் செயல்கள் என்று எவற்றை அழைக்கின்றீர்கள்? “[உணர்வுகள்] வெளியேறும் வழி,” “வெளிப்படுத்துதல்கள்,” “[செய்தி பரப்பும்] வாய்க்கால்கள்,” “ஊடகங்கள்”? “செயல்கள்” (இவற்றை நீங்கள் என்னவென்று வேண்டுமானாலும் அழைத்துக் கொள்ளுங்கள்) இல்லாமல் நீங்கள் ஆராதனை செய்ய முடியாது. புதிய ஏற்பாட்டில், கிறிஸ்தவர்கள் பாடினார்கள், வசனத்தைப் படித்தார்கள், ஜெபித்தார்கள், ஐக்கியம் கொண்டிருந்தார்கள், கொடுத்தார்கள், மற்றும் கர்த்தருடைய பந்தியை ஆசரித்தார்கள். இவைகளே ஆராதனையின் “அம்சங்களாக” இருந்தன. வேத வசனங்களின்றி நாம் வசனரீதியானவர்களாக இருக்கின்றோம் என்று எவ்வாறு உரிமைகோர முடியும்? நாம் ஆராதனையை வலியுறுத்த வேண்டியிருக்கையில், “சபை வருகை” யைக் குறித்துத் தவறாக வலியுறுத்திக் கொண்டுள்ளோம்.

ஆராதனை என்பது ஒரு உற்பத்தியாக, இசை நிகழ்ச்சியாக, அல்லது ஒரு சாதனை நிகழ்ச்சியாக இருப்பதில்லை. ஆராதனை என்பது ஒரு பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சியாக இருப்பதில்லை. “நமது ஆராதனை தேவனைப் பிரியப்படுத்துகிறதா?” என்ற கேள்வியே அளவுமானியாக உள்ளது. அது அவ்வாறு செய்கிறதா, அதற்குப் பதிலாக அது நம்மைப் பிரியப்படுத்துகிறதா? ஏசாயா 1ல், தேவன் இஸ்ரவேல் மக்களின் பலிகளைத் தாம் வெறுத்ததாகக் கூறினார்! அவர்கள் ஆராதனையைப் பிறழ்வுபடுத்தி இருந்தார்கள். ஏசாயா 2ல், இஸ்ரவேல் மக்கள் தேவனை விட்டு, விக்கிரகங்களின் பக்கமாய்த் திரும்பியிருந்தார்கள். அவர்கள் இன்னமும் பக்தியுள்ளவர்களாகவே இருந்தார்கள், இருப்பினும் ஆக்கினைக்குத் தீர்க்கப்பட்டார்கள். ஆராதனை என்பது பங்கேற்றலை வேண்டுகிறது. உற்றுநோக்கு தலானது கவனிப்பவர்களை ஏற்படுத்துகிறது. சபையில் நுகர்வாளர்கள் என்பவர்கள் எடுப்பவர்களாயிருக்கின்றார்கள், அவர்கள் கொடுப்பவர்களாய் இருப்பதில்லை. தொலைக்காட்சி நம் இல்லங்களில் மதங்களைப் பெருக்கெடுத்து ஓடச் செய்கிறது. சவிசேஷப் பிரசங்கியார்கள், அப்படிப்பட்ட “காட்சி வேளையுடன்” போட்டியிட முடியாது. நமது தொலைக்கட்டுப்பாட்டுக் கருவியைக் கொண்டு, நாம் ஒவ்வொரு அலைவரிசையாக மாற்றி எதுவெல்லாம் நமக்கு ஏற்புடையதென்று காண முடியும். நாம் சலிப்படையும் போது, இன்னொரு அலைவரிசைக்கு மாற்ற முடியும். தொலைக்காட்சி சபையானது, பாரம்பரியம், உபதேசம், வழிபாட்டு முறை, ஆவிக்குரிய புலன்கடந்த உணர்வு நிலை ஆகிய எதையும் கொண்டிருப்ப

தில்லை. இதை முறையாக/தவறாமல் கவனிக்கின்ற மக்கள், உண்மையான சபை இப்படிப்பட்டதாகவே உள்ளது என்று நினைக்கின்றார்கள். தொலைக்காட்சியானது திறன், கொண்டாட்டம், உணர்வெழுச்சி ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது! [ஆனால்] அதில் இறையியல், பயபக்தி, சிந்தனை, மாற்றம், அல்லது தாய்மையான ஆராதனை என்பவற்றிற்கு இடம் இருப்பது இல்லை. ஆராதனை அனுபவங்களை ஆராதிக்க முயற்சி செய்யாதீர்கள்! ஆராதனை அனுபவங்களை உண்டாக்க முயற்சி செய்யாதீர்கள். தேவனை நாடுங்கள்; பரிசுத்தமான கர்த்தருக்கு முன்பாக பயபக்தியுடனும் பெரும் மரியாதையுடனும் விழுந்து வணங்குங்கள்!

ஆராதனை, (1) ஒரு பரிசுத்த வேளை, (2) ஒரு பரிசுத்த இடம், மற்றும் (3) ஒரு பரிசுத்த மார்க்கம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. தேவனை ஆராதியுங்கள்.

ஆராதனையின் நிகழ்முறை

ஆராதனைக்கு ஒரு சரியான வழிமுறையும் பல தவறான வழிமுறைகளும் உள்ளன. சரியான வேளையும், இடமும் மற்றும் வடிவமைப்பும் (மார்க்கமும்), ஏற்புடைய நிகழ்முறையை அனுமதிக்கின்றன. சபை செய்கின்ற எல்லாவற்றிலும் ஆராதனையே மையப்பொருளாக உள்ளது. ஆராதனையில் சபை என்பது சபையாக உள்ளது. ஆராதிக்காத உறுப்பினர்கள் பணிவாய்ப்பற்று இருக்கின்றார்கள். தேவன் தம்மீது பெருவிருப்பம் கொள்ளப்படுவதற்காகப் பெருவிருப்பம் கொண்டுள்ளார். சாத்தான்கூட நமது ஆராதனையை விரும்புகின்றான். அவன் “இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனாக” இருக்கின்றான் (2 கொரி. 4:4). அவன் தன்னை ஆராதிக்கும்படி கிறிஸ்துவைச் சோதித்தான் (மத். 4). சபை தேவனை ஆராதிக்காத வரையிலும் அது என்ன செய்கிறது என்பதைப் பற்றி சாத்தான் கவலைப்படுவதில்லை. இதனால்தான் சாத்தான் நமது ஆராதனையைக் களங்கப்படுத்துவதற்கு அவ்வளவு கடினமாகப் பாடுபடுகின்றான். உலகிற்கான ஒரே நம்பிக்கை சபை என்பதாகவே உள்ளது. சபைக்கான ஒரே நம்பிக்கை ஆராதனை என்பதாகவே உள்ளது. ஆதிசபையார் ஆராதிக்கும் சபையாராக இருந்த காரணத்தினால், அவர்கள் ஆத்துமாக்களை இரட்சிப்புக்கு உட்படுத்தினார்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமையில் ஆராதிக்கும் வேளையானது வாரத்தின் சுயநலம் மிகுந்த வேளையாக இருக்கக் கூடாது. தற்கால ஆராதனையில், ஆழமான நாத்திகவாதம் ஒளிந்துள்ளது. சுயத்திற்கு ஊழியம் செய்யும் ஆராதனை, ஆராதனையாக இருப்பதில்லை. ஆராதனையில் (அனுபவங்களில்) எனக்கு என்ன நடக்கிறது என்று மதிப்பிடுதல் என்னை மனிதனாக்காமல், “தேவனாக்குகிறது.” சுயதிருப்தியை ஆராதனையுடன் சமப்படுத்தும்போது, ஏதோ சில விஷயங்கள் தவறாகின்றன. ஆராதனை என்பது, உயர்வான துதிக்கும், பரிசுத்த வாழ்வுக்கும் நமது தேவனை மையப்படுத்திய வேண்டுகோள்களாக உள்ளது. ஆராதனையைப் பொறுத்தமட்டில், தேவன் அதிலிருந்து என்ன பெறுவார் என்றோ அல்லது அவர்கள் அதிலிருந்து என்ன பெறுவார்கள் என்றோ கூறாதீர்கள்;

தேவனைத் துதிப்பது சரியானது என்பதாலேயே அவரைத் துதிக்கும்படி அவர்களுக்குக் கூறுங்கள்.

யோவான் 4:23ஐ மீண்டும் வாசியுங்கள். “தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள்” என்பதே திறவுகோல் வார்த்தையாக உள்ளது. நாம் ஆராதனையைக் கட்டமைத்து, திட்டமிட்டு, உண்டாக்க முயற்சி செய்கின்றோம். தேவன் “தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள்” ஏற்படுத்துகின்றார். உண்மையான ஆராதனையாளர்கள் மட்டுமே ஆராதிக்கின்றார்கள். ஆராதனைக்கான திறவுகோலானது ஆராதிப்பவருக்குள் இருக்கிறது. சபையானது உறுப்பினர்களிடத்தில் அதிகமானவற்றைக் கேட்பதினால் தோல்வி அடைவது இல்லை; அது மிகவும் கொஞ்சமாகக் கேட்பதினாலேயே தோல்வி அடைகிறது. ஆராதனை என்பது ஒரு விபத்தாக இருப்பது இல்லை. நாம் “ஆராதனையின்” மீது செயல் படுகின்றோம். தேவன் “ஆராதிப்பவர்கள்” மீது செயல்படுகின்றார். மக்கள் ஆராதனையில் ஏதொன்றையும் முதலீடு செய்யாது இருக்கும்போது, அவர்கள் அதிலிருந்து எதையும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் இருக்கின்றார்கள்.

இது தயாரிப்பை வேண்டிக் கேட்கிறது. ஞாயிற்றுக்கிழமை சபை கூடுதல் என்பது வாரத்தின் மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும். அதைப் பற்றி உறுப்பினர்கள் அன்றாடம் சிந்தித்து, ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்த்து, அதைக்குறித்து ஜெபிக்க வேண்டும். உறுப்பினர்கள் ஆராதிக்கத் தயாராக வரவேண்டும். ஆராதனைக்குத் தயாரிப்பதில், உங்கள் சனிக்கிழமை இரவுகளைக் கவனமாகக் காத்துக் கொள்ளுங்கள்! பாவிகளை உண்மையான ஆராதனையாளர்கள் ஆக்குதல் என்பதே அவர்களை இரட்சிப்பதற்கான தேவனுடைய திட்டமாக உள்ளது. ஆராதனையில் நாம், தேவனுடைய பிரசன்னத்திற்கு உரியவர்கள் அல்ல என்று அறிகின்றோம், ஆயினும் நாம் அங்கிருக்கின்றோம்! நாம் அதற்குத் தகுதியானவர்கள் அல்ல - அது தேவனுடைய கிருபையினாலேயே ஆயிற்று. ஆராதனையை முக்கியமானதாகக் கருதுங்கள். யாரோ ஒருவர், “நாம் நமது பணியை ஆராதிக்கின்றோம், நாம் நமது விளையாட்டில் பணியாற்றுகின்றோம், நாம் நமது ஆராதனையில் விளையாடுகின்றோம்” என்று கவனித்துள்ளார். நாம் இரட்சிக்கப்பட்டவர்களாம் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக மட்டும் அல்ல, ஆனால் ஊழியம் செய்யவும் இரட்சிக்கப்பட்டு இருக்கின்றோம். ஆவிக்குரிய மக்கள் ஆவிக்குரிய ஆராதனையை ஏற்றெடுக்கின்றார்கள். ஆராதனை, நேரம், முயற்சி மற்றும் தியாகம் ஆகியவற்றை வேண்டிக் கேட்கிறது. ஆராதனை என்பது பணியாக உள்ளது. ஆராதனை என்பது பங்கேற்பாக உள்ளது. ஆராதனை என்பது, நம்மைக் காட்டிலும் பெரிதான ஒன்றிற்காக, நாம் நம்மையே கைவிடுவதற்கான ஒரு வழியைக் கண்டறிதலாகவே உள்ளது. தனக்காகவே வாழ்கிற சபையானது மரிக்கின்ற சபையாக உள்ளது.

ஆராதனை என்பது தேவனுடைய வசனத்தின் சத்தியங்களைக் கற்றுக் கொள்வதினால் விளைகிறது! வேதாகம ரீதியான அறியாமை என்பது ஆழ்ந்தறிவுள்ள ஆராதனையை விளைவிக்க இயலாது. வேதாகம ரீதியான பிரசங்கித்தலில் இருந்து மட்டுமே ஆழமிக்க ஆராதனை என்பது வர

முடியும். நான் எவ்வாறு வாழ்கின்றேன் என்பது நான் தேவனைப் பற்றி விசுவாசிப்பது என்ன என்பதற்குச் சாட்சியாக உள்ளது. நாம் எவற்றை விசுவாசிக்கின்றோமோ, அவைகளே நாம் என்ன செய்கின்றோம் என்பவற்றை தீர்மானிக்கின்றன. உண்மையான ஆராதனை என்பது நம்மை எதார்த்தமான உலகத்திற்குத் தயார் செய்கிறது. மிகச் சிறந்த தனிப்பட்ட வாழ்வுகளை உண்டாக்குகிறதே மிகச் சிறந்த வெளியரங்கமான ஆராதனை யாக உள்ளது. ஆராதிக்கும் கூடுகையை ஒருவர் எவ்வாறு மதிப்பிடுகின்றார்? ஒரு மேன்மையான கிறிஸ்தவரை விட்டுச் செல்வதினாலேயே! தேவனுடனான அன்புறுவு என்பது, தேவனுடனான நமது அன்றாட நடையில் மிகவும் வலிவார்ந்த விஷயமாக உள்ளது. ஆராதனையில் நாம், காணப்படாதவற்றைக் காணவும், அறியப்படாதவற்றை அறியவும், புரிந்து கொள்ளப்படாதவற்றைப் புரிந்து கொள்ளவும், நித்தியத்தை அனுபவிக்கவும் நாடுகின்றோம்.

நாம் யாரை ஆராதிக்கின்றோமோ, அவரைப் போன்றே ஆகின்றோம். விக்ரிசுங்களை ஆரதித்தல் என்பது நம்மை சுயநலமும் ஒழுக்கமின்மையும் கொண்டவர்களாகவே ஆக்கும். ஆராதனையின் பண்பிலிருந்துதான் வாழ்வின் நடக்கை வருகிறது. ஒருவர், மாற்றம் ஒன்றையும் அனுபவிக்காமல் ஏதொன்றையும் ஆரதிக்க இயலாது. ஆராதனை என்பது கீழ்ப்படிதலுக்குள் வேரூன்றியுள்ளது. ஆராதனை என்பது நமது வாழ்வின் வழிமுறையாக உள்ளது. ஆராதனை இல்லையேல், நாம் பின்னோக்கிச் சென்று, தாமதப் படுபவர்கள் ஆகின்றோம். ஆராதனை என்பது கிறிஸ்துவின் கர்த்தத்துவத்திற்கு ஒருவர் - தமது முழு வாழ்வு மற்றும் இருப்பு ஆகியவற்றுடன் - பதில்செயல் செய்வதாக உள்ளது. நமது ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பது நமது வார நாட்களைத் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

ஆராதனையே பரலோகத்தின் மையச் செயல்பாடாக உள்ளது என்று, வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தைப் பற்றிய ஒரு ஆய்விலிருந்து, நாம் முடிவு செய்கின்றோம். நமது ஆராதனையில் நாம், வரவிருக்கும் பரலோகத்தின் சுவையைப் பெறுகின்றோம்.

வாருங்கள், என்னுடன் நடவுங்கள்.

நாமெல்லாரும் திறந்த முகமாய்க் கர்த்தருடைய மகிமையைக் கண்ணாடியிலே காண்கிறதுபோலக் கண்டு, ஆவியாயிருக்கிற கர்த்தரால் அந்தச் சாயலாகத் தானே மகிமையின்மேல் மகிமையடைந்து மறுபுறப்படுகிறோம் (2 கொரி. 3:18).

குறிப்பு

¹இதன் எழுத்தாளர், இந்தப் பகுதியில் உதவிய டேவிட் ரெக்டின் அவர்களுக்கு ஆழமான நன்றியைத் தெரிவித்திருக்கின்றார்.